

Imprimat legal.

3. OCT. 1927.

CITIZEN

6.
ÉVF.
IX. 30.
MEGJELE-
NIK HAVONTA
3-SZOR MINDEN
HÓ 10, 20 ÉS 30-ÁN

F
Ő
S
Z
E
R
K.
B
E
N
E
D
E
K
E
L
E
K

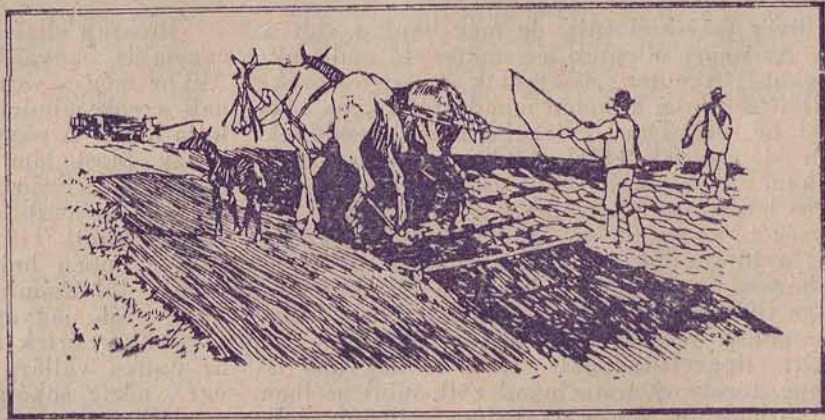
ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD- ÁLLAMOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ KÉPES GYER- MEK LAPJA

40 Biblioteca Universităţii din Cluj
2 placi. Cluj

VETIK A BUZÁT

— MÜHLBECK KAROLY RAJZAVAL. —

A megszántott földön szántóvető ember lép elébb, elébb. Zsák van a nyakában. Mi van a zsákban? Piros szemű buza. A zsákba belenyul. Kivesz egy marék búzát. Lendül a karja, s markából széthull a búza. Lehull a földre. A föld kebelébe. Hinti, hinti szántóvető ember a búzát. Telehinti az egész táblát.

Tábla szélén áll két ló. Borona mögötte. Ló mellett áll egy legény. Vár, vár. Vajjon mire vár? Arra vár, hogy apja telehinte búzaszemmel a földet. Akkor mondja: gyi, Szellő, Ráró, fussatok! Fut a Szellő, fut a Ráró. Hosszu gyeplő végét megfogja a legény. Ő is fut utánuk. Ha a futást megunja, felpattan a Szellőre. Ugy vágat a táblán előre, előre! Előre meg vissza. Töri, zuzza a göröngyöt a borona foga. Jó apróra zuzza. Most csak eső legyen, könnyen kel a búza.

Esteledik, alkonyodik. Szántóvető fohászkozik. A nap vízszatekint rája. Legyen áldott a munkája!

27
SZÁM

E-ó.

Az ősz

Írta: GOGA OKTAVIAN.

Magyarba átültette: Dr. SZEREMLEY AKOS.

Ezüstös dér, bús ragyogvány
Csillog a kert árva gyomján.
Zsályalevél lehervadott,
Gyökere is félig halott.

Sötét felhő, szürke, lomha,
Gyül odafenn gomolyogva.
Kukorica rongya között
Bujkál a szél, zireg-zörög.

Jön északról nagy kegyetlen,
Táncol is a házfedelen,
Birkozni jön, meg-megöklöz
S egy-egy zsindelet vág a földhöz.

Vén diófa reccsen bele,
Alig állja, nem bír vele,
És zokogva és oly árván
Madárfiók sir egy ágán.

Hallgatom és pillám alatt
Keresetlen könnyesepp fakad:
— Hasonló a sorsunk nagyon.
Árva madár... azt siratom.

Az utolsó cipő

Írta: BENEDEK ELEK.

Hüvös őszi szél fujt, de még hangos volt a mező. Az ugart ellepték a szántó-vető emberek, nagyokat rittyentek, csattantak a szijjostorok, behallott a faluba a mélán mendegélő ökrök biztatása: hé, elé, Daru, Virág! Öregebb emberek lassan lépegettek elébb-elébb a felhasogatott földeken, a nyakokba vetett zsákból hinteggették a piros búzaszemet, következő esztendőnek a reménységét. És szállt az égbe sűrű fohászzkodás ahhoz a jó Istenhez, aki adja az essőt, az elvetett búzaszemnek életrekeltőjét: a hótakarót, a gyöngye vetésnek tél hidege ellen védőjét; s a meleg napot, a rengő-ringó kalász megérlelőjét.

Ott tipegett-tapogott Huszár nagyapó is. Gyöngye, törékeny teste ingadozott, mint szélben az elkorhadt fa. Az ő nyakában is zsák volt, mint a többi embereknek, akik meg-megálltak, csodálkozva néztek feléje, fejüket csóválgatva: No lám, a „vén Huszár” még maga veti el a búzáját. Mellette lépdelt az unokája, unszolta egyre: adja ide a zsákot, nagyapó, nem magának való már a vetés, de nagyapó szeliden elhárítja: Hagyjad, fiam, hagyjad, inkább nézzed a kezem s a lábam járását, tanul meg a vetést. Mert ez is tudomány, fiam, de olyan tudomány, hogy könyvből meg nem tanulod. Vannak szántóvető emberek, kik soha meg nem tanulják, de azoknak meg is ismered a földjét messziről, olyan szép tarka-barka virágos!

Hosszan elmélázott nagyapó, aztán folytatta: engem is nagyapám tanított szántásra, vetésre. Akkor még a vasekének hire sem volt. Hát annak a sok mindenféle csuda masinának ki hallotta hírét? A nagy urak földjét is faekével szántották. Most, lám, a legutolsó embernek is vasekéje van. Számolom, számolom, hány esztendeje lehet, amikor engem a nagyapám szántani vetni tanított. Tizenöt éves fickó legény voltam... Akkor éppen hetven esztendő mult el azóta. Ugy-e, jól számítottam?

— Jól, nagyapó, jól.

Akkor értek a föld végére. Ott megállott s az unoka vállára támaszkodott. Föltekintett az égre, nézte sokáig a lemenő napot s aki látta, csodálhatta: a nap sugarai tündöklő koszorút fontak az öreg szántó-vető fejére. És mintha hallatszott volna a mennyei szózat: Eredj haza a te öreg társadhoz, hű szolgám. Im, koszorút fontam az áldott nap sugaraiból főhócher fejedre; megérdemelted te, aki egy hosszú életen át szántottad, vetetted földjeidet s este-reggel én hozzámm fohászokdtál, a láthatatlanhoz.

Hallotta nagyapó a szózatot, ő megértette Istennek a beszédjét s könnybe lábadt szemmel rebegte: Áldott legyen a te szent neved, Uram. Megértettem a te intelmedet: az utolsó búzáért hintettem a földbe. Legyen meg a te akaratod.

Jajj, az olyan hosszú út volt mégis, mire

nagyapó végig botorkált a földjén! Vissza-visszatekintett s búcsuzott a földtől: Isten veled, édes jó földem, kit annyiszor megszántottam: kinek keblét annvizsor telehintém maggal. Többet nem szántalak, nem vetlek, öreg testem kívánja a pihenőt.

És odahaza, a vén házban, ha látnátok, bizony velük könnyeznétek: két öreg ember sirdogál, egymást vigasztalják, s vigasztalván sirnak, mert az olyan jól esik öreg szívöknek. Isten, Isten, de nagy jót cselekedtél, a legnagyobbat, amikor a könnyvet adtad, bánatos szíveknek leghivebb enyhítőjét!

— Igen, igen, nannvó, mennyei szózat volt, bizonyosan az volt, aki beszélt én hozzám. A fiatalok kinevetnének, ha mondanám, hogy éreztem a fejemen a koszorut: hetven esztendő jutalmát. De te hiszed, ugy-e, nannvó? Oh, csak a jó Isten megáldaná utolsó munkámat! Nekünk talán elég is lesz halálig az a búza, ami az én vetésemből terem... Egy esztendő, kettő, a mi számunkra lehet-e már több idő?

De im, eltelt egy esztendő, eltelt kettő, Isten még nem küldötte el a halál angyalát s apránként fogy, fogyogat a nagyapó vetette búza. Hiszen, ha zúgorgatnák, ha senkinek sem adnának belőle! De Istenem, megtudnád-e állani az ő aranyszívök, hogy az idegent is meg ne kínálják, ha hozzájuk vetődik, bár egy karéi kenyérral? És a sok unoka, dédunoka, akiknek mind a nannvó kenyere ízlik legjobban, mert nannvó „kakas-tejjel s varju-vajjal” süti. Egyetek, aranyos csirkéim, egyetek...

Telik, mulik az idő, új Isten áldása hullámszik a mezőn, arany kalászkok hívogatiák a népet: jertek, arassatok le. Ragyogó arccal tódul ki a búzahatárba mind, aki épkezláb ember. Az ég csillagai a földre kerülnek búzakévék képében. Aztán egyszerre csak zúgnak-búgnak a cséplőgépek és megtelnek a-hombárok. Nem látsz bánatos arcot. Akinek kevés lett, az is örül. Kevés, de jó. Alsó malom, felső malom éjjel-nappal zug, zakatol. Nem győzi a molnár számba venni a temérdek zsákot. Ha így tartana egész esztendőn át!

Mindenkinek van új búzája a malomban, csak nagyapókéának nincs.

— Amíg tart a régiben, nem kell az új, mondja nagyapó

— Nem, nem, mondja nannvó is. Az újat már nem maga vetette... Nem kell, nem.

Mindenféle hiányosságot látnak az új búzában. Látszik, hogy cselédember vetette. Mit bánja az, ha konkoly is a fele. Lám, a nagyapó búzája olyan, mint az arany. S lám, milyen tiszta, pedig nem rostálták. Ez meg kuporodott szemű, szintelen, szemetes.

Meg-megkérdi nagyapó: Van-e még a régieből, nannvó? Eltart-e bár karácsonyig? Nannvó megrezzen, de nagyapó nem veszi észre, olyan vidáman mondja ő: ő, hogyne! Eltart az még tavaszig is.

— Akkor engem kiszolgál... mondja nagyapó, s megnyugtatja ez a gondolat, bár a halál jár nyomában.

Csak nannvó s a jó Isten tudja, hogy a hombár, melyben a régi búza volt — üres. Hogy e héten kaparta föl az utolsó vékányit. Mely szerencse, hogy nagyapó nem tud felmenni a létrán és sejtelve sincs arról öreg szívének, ami ott a hombár mellett történt! Amikor az öreg asszony kisöpörte az utolsó szemet is s ráborult a zsákoeskára: Az utolsó! Az utolsó! Nem lesz többet ilyen búzám soha, soha! Ó, áldott jó öreg gazdám, az utolsó búza, amit a te kezéd vetett!

Mint egy drága halottat, úgy siratja szegény öreg asszony az utolsó véka búzát. Könnyezve adja át a molnárnak, könnyezve veszi át a lisztet, könnyeivel dagasztja a tésztát. — az utólsót a nagyapó búzájából.

— Nannvó, maga sir, mi lelte?

— Akinek sok gyermeke s unokája van, mindig van siratni valója... s kegyes hazugsággal elámitja nagyapót.

Hanem... hanem, amikor az utolsó cipó kerül az asztalra, nem tud tovább uralkodni öreg szíve nagy fájdalmán, zokogva borul nagyapó kezére és csókolja sokáig: áldott jó kezem, áldott jó kezem!

— Nannvó... no, no, nannvó, csendesüljön. Ez az utólsó, úgy-e? Az, úgy-e? Érzem... Megéreztem... Isten akarta így, hogy hosszura nyuljon életünk. No, no, ne sirjon, nannvó. Szeljen az utólsó cipóból nekem is. Kicsit, kicsit, hadd maradjon holnapra is...

(Kisbaczon.)

Esti imádság

Köszönöm, mi jót ma adtál,
Hogy eddig is megtartottál,

Tarts meg, Uram, ezután is,
Tartsd meg apám és anyám is,

Nagyszülőket, testvéreket,
S mind, akiket én szeretek,

Amen.

MAGYAR PANTHEON

Irja Lengyel Miklós dr.

Berzsenyi Dániel

— 1776—1836. —

A XVIII. század vége felé egy nyugtalan, szertelenségre hajló kis diák mutatkozott a soproni gimnázium padjaiban. Tanáriai nem nagy jövőt jósoltak neki. Nem is csodálhatjuk; több bosszuságot okozott nekik, mint örömet. Ki sejtette volna még akkor, hogy a gyermek szórakozottságát képzeletének csapongása okozza. Kimondhatta volna meg, hogy a gyermekes szertelenség és nyugtalanság mögött az az erő lappang, mely később költeményeiben megnyilatkozik? Sem tanárai, sem apja nem sejtették a jövőt.

A komoly tanulmányokhoz még alig kezdetett hozzá, apja már is reménytelennek látta a helyzetet. Hazavitte gazdálkodni. A lelki nyugtalanság azonban alkalmat keresett a megnyilatkozásra. Német és latin költők táplálták az ifjú képzeletét és fejlesztették izlését. Korán hozzákezdett a versíráshoz ő is. Csak magának írt;

nem is mert arra gondolni, hogy a nyilvánosság elé lépjen. Már készen állott néhány, később híressé vált költeménye, amikor a véletlen beavatkozott további költői fejlődésébe. Kiss János, korának ismert költője, verselés közben lepte meg a fiatal költőt; felismerte tehetségét és elküldte költeményeit a mesternek, Kazinczy Ferencznek. Most már nyitva előtte a pálya. A mester elismerése költővé avatja, de a kor nyomoruságos viszonyai miatt még sokáig kell várnia, amíg verskötetete megjelenik. Közönsége lett volna azonnal. A görög-római költészetből merített képek, az ismert és megszokott időmértékes formák tetszettek a latinos műveltségű nemzedéknek, különösen a köznemességnek és a pap-ságnak. A magyar lélekbe évszázadok óta edződött be a görög-római kultúra: a XVIII. század végén is biztos és tartós sikerre számíthatott az a költő, aki ezeket a fiatalkori erősen bevéselt gondolatokat keltegette a lélekben új életre. De nem volt idegen Berzsenyinek a hangja sem; a keserű, a leckéztető hang. Hallotta ezt a magyarság a mohácsi vész századában, hallotta utána is eleget, sőt a bibliát olvasó protestáns nép hozzá van szokva ma is. Az ótestamentumi próféták hangja ez. Elvész Isten választott népe, mert le tért az Ur utjáról; a bünökbe merült nemzetekre mindig lesujt a hatalmas Isten megtorló keze. A **Magyarokhoz** c. költeményében fejezi ki leg-tökéletesebben ezt a gondolatot. A költemény végén meg is nyugszik a változhatatlanban, de érezzük, hogy e megnyugvás látszólagos. Az elkorcsosult nemzedéket, a **rut szibarita vázat**, öntudatra akarja korbácsolni lángoló soraiyal.

Berzsenyi magyarságára és nemesi származására büszke volt. Amikor a szombathelyi táborban együtt látja a franciák ellen felsorakozó nemességet, megelégedetten és büszkén tekint rájuk; elragadtatással hirdeti: Él még nemzetem Istene! Hazafias költeményeiben tehát megnyilatkozik a jövőben bizó büszke magyar is. Isten nem akarhatja, hogy a nemzet elpusztuljon. Berzsenyi vallásos lelke gyakran fordul Isten felé. **Fohászkodás** c. költeményében az isteni hatalom előtt leborul; teljesen megadja magát, még az elmulástól sem fél; nem lehet a halál rossz.

hiszen az Ur rendelése. Nem is fél tőle, mert haló porában is az Ur kezében lesz.

Bölcselkedő költeményei is nagy hatással voltak kortársaira. Az én osztályrészem c. versében a meglepedettség boldogító voltát hirdeti. Mintha a latin költőt hallanánk, amikor kis birtokának szépségét hirdeti. Nem kell neki nagy vagyon, csak a költészet istennője ne hagyja soha. Híres költeménye A közelítő tél is. Az őszyönyörű leírásával kezdődik a vers, majd az őszi hangulat után áttér a mulandóság gondolatára. A szárnyas idő jelenik meg képzeletében, mint vad ragadozó madár, repül, repül és ragad magával minden alkotást. Az idő megemészti teremtményeit.

Költeményeinek nagyobb részét görög-latin versformában írta. De vannak magyaros formában írt költeményei is.

Berzsenyi életének második fele nem volt boldog. Lelke természettől is hajlott a szomorúság felé, de valósággal sötét fátyolon keresztül nézte az életét azután, hogy verseit erős bírálatban részesítették. Kölcsey Ferencz, korának egyik legnemesebb férfia volt a szigorú kritikus. Kölcsey egy másik költői irány híve volt: elfogultan Berzsenyi költészetére és a fiatal ember heveségével támadta hibáit, de nem emelte ki értékeit. Nagyon fájt ez a költőnek: szinte embergyüölölvé tette. Később keményen válaszolt is Kölcsey támadására. Erre a támadásra a ki-

engesztelő feleletet a megértő és bölcs férfivá nőtt Kölcsey adta meg, de már csak Berzsenyi halála után. Az érett férfi bocsánatot kér ifjuskori heveskedéséért Berzsenyi szellemétől.

Berzsenyi sokat tanult Horatiustól, de nem szabad őt egyszerű utánzónak tekinteni. Nem lehet utánzónak tekinteni azt a költőt, akinek nyelvében akkora erő van. Ha el is ragadja olykor képzelete egészen a dagályosságig, szenvedélyes hangját, ragyogó képzeletét Vörösmarty Mihályig egyetlen költőnk sem közelítette meg. A versformának, a magyar nyelven csak rövid idő óta gyakorolt görög-római formáknak valóssággal mestere.

Képei, hasonlatai, mitológiai diszitései az újabb nemzedéknek idegenszerűek. Azok a kis patakok, melyek a magyar irodalom megújulásakor az egyes költői csoportok törekvéseit vitték az ismeretlen jövő felé, már a múlt század derekán egyesültek és a magyar irodalom nagy hatalmas folyójában eltűntek. De nem semmisültek meg. Berzsenyi költészetének hatalmas erejét irodalmunk további folyásában is sokáig érezhetjük.

A költő halála óta a szárnyas idő nagy pályát repült át; ragadta magával az örök mulandóságba alkotásait, de Berzsenyi költészete nem pusztult el, csak részeiben halványodott meg: az igazi nagy költői alkotások szembeszállanak magával az idővel is.

A magyarokhoz

Írta: BERZSENYI DÁNIEL.

Romlásnak indult hajdan erős magyar!
Nem látod, Árpád vére miként fajul?
Nem látod a bosszus egeknek
Ostorait nyomorult hazádon?

Nyolc századoknak vérzivatarja közt
Rongált Budának tornyai állanak,
Ámbár ezerszer vak tüzedben
Véredet, magadat tiportad.

Elszórja, hidd el, mostani veszni tért
Erkölcsöd: undok vipera-fajzatok
Dulják fel a várt, mely sok ádáz
Ostromokat mosolyogva nézett.

Nem ronthatott el téged egykoron
A vad tatár Khán xerxesi tábora,
S világot ostromló töröknek
Napkeletet leverő hatalma.

Nem fojthatott meg Zápolya öldöklő
Századja s titkos gyilkosaid keze,
A szent rokon vérben füresztő
Visszavonás tüze közt megálltál!

Mert régi erkölcs s spártai férfi kar
Küzdött s vezérlett fergetegid között!
Birkózva győztél, s Herkulesként
Ére buzogány veregett kezében.

Most lassu méreg, lassu halál emészt.
Nézd, a kevély tölgy, melyet az éjszaki
Szélvész le nem dönt, benne termő
Férgek erős gyökereit megőrlik.

S egy gyenge széltől földre terítették!
Igy minden ország támasza, talpköve
A tiszta erkölcs, mely ha megvész,
Róma ledül, s rabigába görbed.

Mi a magyar most? Rut szibarita váz.
 Letépte fényes nemzeti bélyegét.
 S hazája feldult védfalaiból
 Rak palotát heverő helyének;

Elődeinknek bajnoki köntösét
 S nyelvét megunyván, rut idegent cserélt,
 A nemzet őslélekét tapodja,
 Gyermeki báb puha szíve tárgya.

Oh! más magyar kar mennyköve csillogott
 Attila véres harcai közt, midőn
 A félvilággal szembeszállott
 Nemzeteket tapodó haragja.

Más néppel ontott bajnoki vért hazánk
 Szerzője, Árpád, a Duna partjain.
 Oh! más magyarral verte vissza
 Nagy Hunyadink Mahomed hatalmát!

Mert régi erköles s spártai férfi kar
 Küzdött s vezérlett fergetegid között!
 Birkózva győztél, s Herkulesként
 Érc buzogány veregett kezdedben.

De jaj, csak így jár minden az ég alatt!
 Forgó viszonság járma alatt nyögünk,
 Tündér szerencsénk kénye hány, vet,
 Játszva emel s mosolyogva ver le.

Felfogat a nagy századok érkeze
 Mindent: ledült már a nemes-Ilion.
 A büszke Karthágó hatalma,
 Róma s erős Babylon leomlott.

A jövőmondó Bogárka

— Orosz népmese. —

Elmeséli: István bácsi.

Élt egyszer, valahol, egy szegény, de rendkívül agyalfurteszü szántóvető ember, akinek Bogárka Péter volt a neve.

Hogy, hogy nem, egyszer Bogárka elloptott egy falubeli asszonytól egy vég vásznat. Hogy miért tette, maga sem tudta; de félt, hogy rajta csipik. Kapta magát, s eldugta a szénaboglya tövében. Aztán szélteben-hosszában bejárta a falut es mindenkinek elmondotta, hogy őt az Uristen csudálatos tehetséggel ruházta fel: a jövőbe lát és mindenféle titokzatos dolgok tudója.

Amikor ezt meghallotta az asszony, akitől ellopta a vásznat, odament hozzá és megkérte, hogy ha már ilyen földöntúli képessége van, mondja meg, hová lett a vászna.

— Mit adsz, ha megmondom?

— Egy zsák lisztet meg egy font vaját

Bogárka tudálékos arcot vágott, gondolkodott, mindenféle hókusz-pókuszt csinált, s amikor már az asszony égett a türelmetlenségtől, egyszerre kivágta:

— Eredj, keresd meg a kilencedik szénaboglyát a falu szélén, ott megtalálod a vásznad.

Hát persze, hogy megtalálta!

Néhány nap mulva eltűnt az uraság csillagos esikája. Bogárka titokban „elkötötte” a lovat, kivitte az erdőre és kipányvázta egy fához.

Lett erre nagy sürgés-forgás. A falu apraja, nagyja tüvé tett mindent a csikóért, ánde a csikó sehonnan sem került elő. Végre az uraság is megunta a dolgot és elküldött a „jövőmondóért”.

Bogárka beállított nagy képpel, végigcsinálta a mókát, majd nagy hirtelen megszólalt:

— Küldj ki, uram, a kiserdőbe. A kilencedik tölgyfánál, három bodzabokor mellett, a fához van kötve a csikód!

Igy aztán megkerült a csikó is.

Szájról szájra járt Bogárka csudálatos tudományának a hire, erről beszéltek az egész országban.

Történt aztán, hogy elveszett a cár jegygyűrűje. Az udvar fenekestül felfordult; lakáj, kukta, szakács, kocsis, udvari fráj, borbély, vadász, mind csak a gyűrűt kereste, de az bizony, sehogyan sem akart előkerülni. Mit volt mit tenni, a cár is Bogárkáért küldött.

A testőrök elmentek érte, hintón vitték a cár színe elé.

— Hm! Itt baj lesz! — gondolta Bogárka. — honnan a csudából tudjam, hová lett a cár gyűrűje? Ha valahogy rájönnék, jó volna, de ha nem... a cár odaküld, ahonnan majd „alulról szagolhatom az ibolyát...”

— Adj Isten, szolgám! — fogadta a cár. Add elő a gyűrűmet! Ha megtalálod, tied a nagy jutalom, ha nem — a fejedet lenyisszenteszem.

Azzal megparancsolta, vigyék be Bogárkát egy külön szobába, ahol egy éjszaka gondolkodhatik felőle, hová lett a gyűrű.

— Reggel majd megadod a választ! — mondta a cár.

Ott ült hát Bogárka a cári palota aranyos szobájában és erősen törte a fejét: Mi a csudát mondjak a cárnak? Honnan teremtsen elő a gyűrűt?... Eh, mit, semmit se mondok! Megvárom az éjfélt, azután megszököm. A harmadik kakaskukorékoláskor nyakam közé veszem a lábam és...

A cár gyűrűjét pedig három udvari szolga lopta el: a lakáj, a kocsis, meg a szakács. Amikor híret vették a jövendőmondó megérkezésének, réttentően megijedtek; összedugták a fejüket és tanácskozni kezdtek, hogy most mitévők is legyenek. — Ha a jövendőmondó kitalálja az igazságot, — mondták, — végünk van... A cár fejüket véteti... Gyértek csak, hallgatózzunk az ajtaja előtt... hátha megtudunk valamit. Ha semmit sem hallunk, akkor jó, nincs semmi baj. De ha ránk ismer, megkérjük, ne áruljon el bennünket...

Először a lakáj lopódzott az ajtóhoz. Amikor a kulcslyukra nyomta a fülét, odakünn felharsant az első kakaskukorékolás.

— Hál' Istennek! — szólalt meg magában Bogárka, — már itt az első! Még csak a másik kettőt kell megvárnom!

A lakájnak a nadrágjába esett a szive, s rémülten futott vissza társaihoz:

— Ó, jaj, — siránkozott, — engem már felismert! Alig álltam egy kicsit az ajtó előtt, már azt dörmögte magában: Az első már itt van! Még csak a másik kettőre kell várnom!

— Várj csak, most én megyek! — mondta a kocsis és ő is az ajtóhoz settenkedett.

De alig fülét egy keveset, odakünn ismét megszólalt a kakas, amire Bogárka megkönnyebbülten sóhajtott fel:

— Istennek hála, már a második is itt van! Most már csak a harmadik következik!

A kocsis erre rémülten rohant vissza:

— Uram Jézus, ne hagyj el! — zokogta, — már engem is ismer!

Amire így szólt a szakács:

— Most már én is szerencsét próbálok! Ha én is rosszul járok, nem tehetünk egyebet: leborulunk előtte és úgy könyörgünk, hogy ne áruljon be bennünket a cárnak.

Odahúzódott az ajtó mellé, de mintha csak erre várt volna a kakas, a hajnal kürtöse, odakünn, egyszerre élesen felzengett a hangja ismét.

— Hál' Istennek! — fohászzkodott Bogárka, — itt van már mind a három!

Azzal megindult az ajtó felé. Amikor kilépett, lábaihoz hullott a három tolvaj és rimánkodva kérte, hogy ne tegye tönkre őket. S könnyörögve nyujtották feléje a lopott jószágot.

Bogárkának felcsillant a szeme:

— Menjete a dolgokra, — rivallt rájuk, — s máskor nézzétek meg a más ember jószágát, de ne nyuljatok hozzá!

Azzal ráfeküdt a bal fülére és jóízűt huzott reggelig.

Reggel jókor jött hozzá a cár:

— No, szolgám, hogy állunk?

— Köszönöm, felséges uram! — válaszolta Bogárka vidoran, — ott van a gyűrű a szőnyeg alatt.

A cár két zaeszkó aranyat utalt ki Bogárkának a királyi kinstárból, megtraktálta, aztán sétálni vitte a palota kertjében.

Amint ott sétálgattak, a cár meglátott a földön egy apró kis bogarat. Lehajolt érte, felemelte. Aztán becsukta a markát és kérdezte Bogárkát:

— No, te hires! Mondd meg, mi van a kezemben?

Bogárka mehökkent és mint, aki nem tud válaszolni, ijedten dörmögte maga elé:

— No, most megcsiptek, Bogárka!

Nagyszerű! — helyeselt a cár. Kinyitotta a tenyerét és elengette a kis bogarat. — Pompás fickó vagy, szógám!

Azzal még egy zaeszkó aranyat adatott neki és kegyelemben elbocsájtotta. De Bogárka búcsút mondott a lopásnak is, a jövendőmondásnak is. Éppen elég volt mindkettőből.

(Szatmár.)

Évszakok

— Falusi naptár. —

Írta: BARTHA ISTVÁN.

Ha eszmát nyalkán huz fel a gyerek:
Tavasz van akkor, fogadni merek.

Vetés pirul s földnépe kaszál:
Izzó egével mosolyog a nyár.

Ha lustán ballag s dudorász a esős:
Ragyoghat a nap, — az derekas ősz.

Ha körmére fuj, aki krumplin él:
Akkor bizonyos, hogy itt van a tél.

A Fehér Sas.

Vidám diákregény.

Írta: Fabian Gyula. Rajzolta: J. Biczó Ilona.

Talpas harciasan morrantott.

Az indiánusokat érdekelni kezdte a pásztorfiu beszéde. Köréje gyülekeztek és hallgatták.

A „Fehér sas” ránézett a törzs főnökre.

— Mond valamit Gecse Pista! Miért nem mennek más erdőbe játszani a cserkészek? Ott van a nárdi erdő, az oladi erdő! Elég nagyok és szépek azok is! Miért gyakorlatoznak éppen a Császtóban? A mi erdőnkben? Ez a mi vadászterületünk!

A Szürke farkas megfontoltan szólt:

— Ne bomolj, Gyula! Csak nem kezdünk ki a magasabb osztályosokkal? Hiszen, ha szólni mernék nekik, hát elvernének, mint a két fenekű dobot.

De a „Fehér sas” nem hagyta magát.

— Psaw! Félek is én a cserkészektől! Ketté hasítom a fejüket tomahawkkal és megskalpolom őket, ha megharagszom!

— Csak ne légy olyan heves! — intette le a heveskedő harcost a Kék róka. Tudod, hogy Rosta Pali milyen erős. Ha az téged megfog...

A Szürke farkas megszólalt:

— Az ügy nem olyan egyszerű. Én azt indítványozom, hogy hívjuk össze a nagy tanácsot és beszéljük meg, miképpen küzdhetünk meg a betolakodó sápadt arcuakkal.

— Helyes! Wachai wa! Éljen a főnök! Tart-sunk hadi tanácsot! — zúgták lelkesen a harcias indiánusok, akik úgy zsbongtak, akárcsak a lódarazsak.

Az indiánusok leültek egy virágzó bodzafa árnyékába. A selymes fűben köralakban telepedtek le. Gecse Pistának is helyet adtak a tanácsban. Ő is leült. A Talpas is mellette csücsült és az okos állat bölcs pofával kísérte az előkészületeket, amelyek a tanácskozást megelőzték.

A „Szürke farkas” megnyitotta a gyűlést.

— Manitu legyen törzsünkkel. Ez alkalommal üdvözlöm vendégeinket, a bölcs és bátor cow-boyt. Mindnyájan tudjuk, hogy a törzs azzal szokta megtisztelni vendégét, hogy bagóval kínálja meg. A bagózás ős indiánus szokás. Ez egyhangulag elő van írva minden indiánus regényben és kötelező a vendégre nézve.

Gecse Pista gyanakodva figyelt és óvatosan megszólalt:

— Már, kérem alásan, én úgy tudom, hogy bagózni (követem szépen) minálunk csak a cigányok szoktak.

A „Szürke farkas” erélyesen leintette Gecse Pistát.

— Psa! Az indiánusok vendégbagója egészen más. Ez a következő: Egy szerecsen diót ketté vágunk, azt bors levélbe takarjuk, egy kis meszet hintenek rá és kész a legfinomabb bagó. Ezt a törzsfőnök személyesen nyújtja át a vendégnek. „Kék róka” testvérem, készítsd elő a betelt, azaz bagót, igen tisztelt vendégünk számára.

Samu fölállott, kikaparászott zsebéből egy zöld, éretlen diót. Fogta a békanyuzóját és kettévágta a gyümölcsöt.

— No, ez elég keserű eledel. — gondolta magában Gecse.

Samu tovább működött. A pásztorfiu feszülten figyelt.

Samu a kettévágott zöld diót azután orgonalevélbe csavarta, azzal a közeli esür falához ballagott és nagy szakértelemmel meszet kapart a betelre. Amikor a primitív népek bagója ilyen módon elkészült az indiánus könyvek és más exotikus tájakon utazó kutfők előírása szerint, az indiánusok főnöke ünnepélyesen átnyújtotta a bagót a tisztelt vendégnek.

Gecse Pista forgatta a bagót jobbra, balra. Azt már régen eldöntötte magában, hogy ő a megtiszteltetés elől udvariasan kitér, csak még azon gondolkozott, hogy a bagót a „Szürke farkas” fejéhez vágja-e vagy egyszerűen elszaladjon, ahogy a lába bírja?

Ránézett Talpasra. Gondolt valamit. Szerényen megszólalt:

— Nagyon finom lehet ez a betel. De én köszönöm, már is beteltem vele. Csak a tisztelt főnök ur után élek vele. Ugy-e, Talpas?

Gecse Pista komolyan átnyújtotta a betelt a főnöknek.

A „Szürke farkas” nem volt elkészülve a Gecse válaszára. Ezért így szólt:

— Én szívesen elfogadom a megtiszteltetést, de a betelrágás gyönyörűsége törzsünk legvénebb tagját illeti. Ime, Kék róka fogadd tőlem e csekélységet és rágd meg békességgel.

Samu átvette ugyan az édesnek éppen nem mondható indiánus nemzeti, narkotizáló élvezeti cikket, de hangzatos zavak kíséretében a Fehér sas-nak ajánlotta. Ez is elhárította magáról valami kifogással a kitüntetést és tovább adta Má-

kos Petinek, de ő is túlszerény volt és nem fogadta el ő sem. Így vándorolt az exotikus csemege kézről kézre, de senkinek sem kellett. Az utolsó indiánus harcos még a Talpasnak is felajánlotta, de ez olyan gyanusan morgott, amikor megkínálták, hogy a sziveskedő harcos el ejtette a drága bagót, amint a kutya a keze után kapott.

A hivatalos bagózás ilyen módon véget ért, a főnök folytatta a beszédjét:

A bölénycsorda felügyelője azt a hirt hozta, hogy a sápadtareuak betörték a mi vadászterületeinkre. A cserkészek ezek, akik a császtói erdőben ütötték fel a táborukat. Tünni fogjuk-e azt, hogy elrabolják tőlünk őseink vadászterületeit?

A tanácskozó indiánusok fölzugtak: — Nem tűrjük! Hare legyen és háboru! Assuk ki a harci bárdot és verjük el az erdőből a sápadt arcu rablókat!

— Jól van! — szólt „Szürke farkas“ — készülünk hát föl a harcra. Állapítsuk meg a haditervet.

Geese Pista nagy komolyan megszólalt.

— Tisztelt nép vénei! Kedves fiatal urak! Én azt tanácsolom, hogy ne kezdjenek el verkedést a cserkészekkel. Azok sokan vannak. Talán hatvanan is. Maguk meg csak tizen. Ha én is segítek, az tizenegy. Ha Talpast is beveszik indiánusnak, az tizenkettő. Valami okos dolgot kellene csinálni.

Samu élénken helyeselt.

— Uff! uff! Ugy van! Igaz! Ez a cow-boy sok természetes észát árul el. Válasszunk kigondoló bizottságot, amely csatatervet kohol és árnyant szó a sápadt arcuak ellen.

— Hozzájárulok „Kék róka“ testvérem előterjesztéséhez. — szólalt meg a kis Gyula. Talán legjobb lenne alaposan rájuk ijeszteni, hogy elfussanak az erdőből.

Geese Pista pártolta az eszmét. Elmondta, hogy a cserkészek éppen ma verték a táborát a császtói erdő szélén és holnap kint hál a cserkész csapat a táborban. Ha késő este az indiánusok elbujnak az erdőben, akkor ráijeszthetnek valami módon a gyanutlan cserkészekre.

(Folyt. köv.)

— Adj Isten, szolgám! — fogadta a cár. Add elő a gyűrűmet! Ha megtalálod, tied a nagy jutalom, ha nem — a fejedet lenyisszentetem.

Azzal megparancsolta, vigyék be Bogárkát egy külön szobába, ahol egy éjszaka gondolkodhatik felőle, hová lett a gyűrű.

— Reggel majd megadod a választ! — mondta a cár.

Ott ült hát Bogárka a cári palota aranyos szobájában és erősen törte a fejét: Mi a csudát mondják a cárnak? Honnan teremtem elő a gyűrűt?... Eh, mit, semmit se mondok! Megvárom az éjfélt, azután megszököm. A harmadik kakaskukorékoláskor nyakam közé veszem a lábam és...

A cár gyűrűjét pedig három udvari szolga lopta el: a lakáj, a kocsis, meg a szakács. Amikor híret vették a jövendőmondó megérkeztenek, rettentően megijedtek; összedugták a fejüket és tanácskozni kezdtek, hogy most mitévők is legyenek. — Ha a jövendőmondó kitalálja az igazságot, — mondták, — végünk van... A cár fejünket véteti... Gyertek csak, hallgatózzunk az ajtaja előtt... hátha megtudunk valamit. Ha semmit sem hallunk, akkor jó, nincs semmi baj. De ha ránk ismer, megkérjük, ne áruljon el bennünket...

Először a lakáj lopódzott az ajtóhoz. Amikor a kulcslyukra nyomta a fülét, odakünn felharsant az első kakaskukorékolás.

— Hál' Istennek! — szólalt meg magában Bogárka, — már itt az első! Még csak a másik kettőt kell megvárnom!

A lakájnak a nadrágjába esett a szive, s rémülten futott vissza társaihoz:

— Ó, jaj, — siránkozott, — engem már felismert! Alig álltam egy kicsit az ajtó előtt, már azt dörmögte magában: Az első már itt van! Még csak a másik kettőre kell várnom!

— Várj csak, most én megyek! — mondta a kocsis és ő is az ajtóhoz settenkedett.

De alig fülelt egy keveset, odakünn ismét megszólalt a kakas, amire Bogárka megkönnyebbülten sóhajtott fel:

— Istennek hála, már a második is itt van! Most már csak a harmadik következik!

A kocsis erre rémülten rohant vissza:

— Uram Jézus, ne hagyj el! — zokogta, — már engem is ismer!

Amire így szólt a szakács:

— Most már én is szerencsét próbálok! Ha én is rosszul járok, nem tehetiünk egyebet: leborulunk előtte és úgy könyörgünk, hogy ne áruljon be bennünket a cárnak.

Odahúzódott az ajtó mellé, de mintha csak erre várt volna a kakas, a hajnal kürtöse, odakinn, egyszerre élesen felzengett a hangja ismét.

— Hál' Istennek! — fohászzkodott Bogárka, — itt van már mind a három!

Azzal megindult az ajtó felé. Amikor kilépett, lábaihoz hullott a három tolvaj és rimánkodva kérte, hogy ne tegye tönkre őket. S könnyörögve nyujtották feléje a lopott jószágot.

Bogárkának felcsillant a szeme:

— Menjete a dolgokra, — rivallt rájuk, — s máskor nézzétek meg a más ember jószágát, de ne nyuljatok hozzá!

Azzal ráfeküdt a bal fülére és jóízűt huzott reggeljé.

Reggel jókor jött hozzá a cár:

— No, szolgám, hogy állunk?

— Köszönöm, felséges uram! — válaszolta Bogárka vidoran, — ott van a gyűrű a szőnyeg alatt.

A cár két zacskó aranyat utalt ki Bogárkának a királyi kinstárból, megtraktálta, aztán sétálni vitte a palota kertjében.

Amint ott sétálgattak, a cár meglátott a földön egy apró kis bogarat. Lehajolt érte, felemelte. Aztán becsukta a markát és kérdezte Bogárkát:

— No, te hires! Mondd meg, mi van a kezemben?

Bogárka meghökkent és mint, aki nem tud válaszolni, ijedten dörmögte maga elé:

— No, most megcsipték, Bogárka!

Nagyszerű! — helyeselt a cár. Kinyitotta a tenyerét és elengette a kis bogarat. — Pompás fickó vagy, szögám!

Azzal még egy zacskó aranyat adott neki és kegyelemben elboesájtotta. De Bogárka búcsút mondott a lopásnak is, a jövendőmondásnak is. Éppen elég volt mindkettőből.

(Sztalmár.)

Évszakok

— Falusi naptár. —

Írta: BARTHA ISTVÁN.

Ha csizmát nyalkán huz fel a gyerek:
Tavas van akkor, fogadni merek.

Vetés pirul s földnépe kaszál:
Izzó egével mosolyog a nyár.

Ha lustán ballag s dudorász a esősz:
Ragyoghat a nap, — az derekas ősz.

Ha körmére fuja, aki krumplin él:
Akkor bizonyos, hogy itt van a tél.

Megvolt a vásár, én meg szaladtam haza szél-
nél sebesebben, még a gondolatnál is sebesebben,
hogy megelőzzem Stánczi nénit, aki lement a
piacra. Szerencsém volt, egy lélek sem volt ott-
hon, csupán a Matyi csacsi, az is az istállóban,
meg a Cili cica, aki ha meglát, mindjárt hozzám
szegődik, kíséri lépteimet, „nem mint az árny az
utazót, csak jó időben” (Lásd Petőfi Honfidal-át.)
Izgatottan nyitottam be Stánczi néni dolgozó
szobájába, hamarosan kiürítettem a kosárcáját,
abba beleraktam a hat rákot, szépen befödtem,
nehogy kihátráljanak belőle s visszahátráljanak
a Rákos patakba. Aztán, uccu, ki a kertbe. Ott
izgatottan sétáltam fel s alá, vártam, mikor jön
haza Stánczi néni. Egy jó óráig bolyongtam, míg-
nem egyszerre feltűnt Stánczi néni hosszú, so-
vány alakja, mögötte a kurta-vastag Zsuzsi néni
két kezében két öblös kosár, megrakva minden-
féle jóval. Alig mult két-három perce annak,
hogy Stánczi néni megérkezett, rémes sikoltozás
verte föl a Rózsadomb csendjét. Ez a sikoltozás
nem volt senki másé, egyesegegyedül a Stánczi
nénié. Rémes sikoltásra rémesen megijedve ro-
hantam be a házba, ott is a Stánczi néni dolgozó
szobájába és — amint az újságok szokták írni —

Szörnyű látvány tárult elém!

Képzeld csak, nagyapóka lelkem, Stánczi
néni jobbkezének mutatójába csimpaszkodva
lógott egy rák, ő maga sikoltozva és bizony nem
ujjogtatva járta a csárdást, közben rátaposott a
szerencsétlen Cili cica farkára, az is nyávogott
rettenetesen, én meg kétségbeesetten kapaszkod-
tam bele a rák ollójába, huztam kétfelé, mignem
sikerült Stánczi néni ujját kiszabadítanom.

Elhiheti nekem, nagyapóka lelkem, hogy ez-

uttal nem „nadselu” gondolat volt a rákvásár,
egész komolyan akartam meglepni Stánczi nénit
s mégis alig-alig tudtam elhíttetni vele, hogy örö-
met akartam szerezni, de végül is nevetve vacso-
ráztuk meg az én meglepetésemet, mely r-rel
kezdődik, k-val végződik, á van a közepén s a
fején olló van, amit ha nem hinne nagyapó, kér-
dezze meg Stánczi nénit.

(Kisbaczon.)

A másolat hitelül.
Elek nagyapó.

Megtartottuk a Cimbora sorsjátékát!!

Huszonöt nyereménytárgyat sorsoltunk ki.

A Cimborában annak idején meghirdetett sorsjáték
huzását, amint azt már jeleztük nektek, szeptember hó
20-án megtartottuk. A sorsjátékot 250 darab sorsjegy-
gyel bocsájtottuk ki, de mivel csak 111 új előfizető ér-
kezett be, csak 111 sorsjegy vett részt a sorsolásban.
Ehhez képest a nyereménytárgyak számát is csökkent-
tettük: csupán az első 25 díjat sorsoltuk ki.

Nem akarjuk a helyet a Cimbora egyéb közlemé-
nyeitől elvenni azzal, hogy felsoroljuk egyenként a
sorsjegytulajdonosok nevét, hisz mindenki, aki új elő-
fizetőt szerzett és legalább az első negyedévi díjat be-
küldötte, nyomban megkapta sorsjegyét; csupán azt kö-
zöljük, hogy kiknek a sorsjegyei nyertek és milyen nye-
reménytárgyakat.

A sorsolást szeptember 20-án délután 6 órakor tar-
tottuk meg a Cimbora kiadóhivatali helyiségében, ami-
kor is 5 szatmári előfizetőnk jelenlétében a kiküldött
111 darab sorsjegy számát és a nyereménytárgyak ne-
vét bedobtuk egy-egy urnába és két kis előfizetőnk,
névszerint: Szabó Irénke és Láng Juliska, felváltva hu-
zott belőle egy-egy számot. Mikor már mind a 25 nye-
reményt kihuzták, a következő sorsolási eredmény mu-
tatkozott:

Az első díjat, 6 kötet pompás ifjusági könyvet,
nyerte a 261. sz. sorsjeggyel: Fischer Vilmos, Dés.

a második díjat, 5 kötet pompás ifjusági könyvet,
nyerte a 235. sz. sorsjeggyel: Benedek Edith, Bukarest.

a harmadik díjat, egy bárnyokötésű emlékkönyvet nyerte a 263. sz. sorsjeggyel: Eberle Lilli, Budapest.

a negyedik díjat, egy Richter-féle köépitő szekrényt, nyerte a 287. sz. sorsjeggyel: Kúntler Feri, Magyar-fodorháza.

az ötödik díjat, egy kézinyomdát, nyerte a 276. sz. sorsjeggyel: Pálos Jenő és Andor, Nagyvárad.

a hatodik díjat, 30 darab képeslevelezőlapot, nyerte a 238. sz. sorsjeggyel: Bencze Klárka, Homoródszentpál.

a hetedik díjat, egy társasjátékot, nyerte a 309. sz. sorsjeggyel: Horváth Ilonka, Mózesfalu.

a nyolcadik díjat, Benedek Elek: Öcsike könyvét, nyerte a 203. sz. sorsjeggyel: Karakas Pityu, Eleds.

a kilencedik díjat, egy levelezőlap albumot, nyerte a 250. sz. sorsjeggyel: Nagy Erzsike, Craiova.

a tizedik díjat, egy bőrkötésű zsebkönyvet, nyerte a 246. sz. sorsjeggyel: Löbli Pista, Turda.

a tizenegyedik díjat, egy tolltartót, nyerte a 308. sz. sorsjeggyel: Zimay János, Szabadka.

a tizenkettedik díjat, Verne Gyula: Várkastély a Kárpátokban c. regényét, nyerte a 248. sz. sorsjeggyel: Kernáts András, Brád.

a tizenharmadik díjat, egy számológépet, nyerte a 266. sz. sorsjeggyel: Fekete Pista, Brassó.

a tizennegyedik díjat, egy öntöltőtollat, nyerte a 241. sz. sorsjeggyel: Wechsler Bandi, Bélényes.

a tizenötödik díjat, egy doboz vízfestéket, nyerte a 215. sz. sorsjeggyel: Kepes Kara, Máramarossziget.

a tizenhatodik díjat, Kertész Mihály: Szökés a teknőben c. regényét, nyerte a 216. sz. sorsjeggyel: Maléter Pál, Eperjes.

a tizenhetedik díjat, egy saktáblát figurákkal, nyerte a 299. sz. sorsjeggyel: Antal Piri, Bukarest.

a tizennyolcadik díjat, 12 darab színes irónt, nyerte a 233. sz. sorsjeggyel: Szentpétery Testvérek, Szilágy-somlyó.

a tizenkilencedik díjat, egy doboz levélpapírt, nyerte a 231. sz. sorsjeggyel: Bodnár Ferike, Kalotaszeg.

a huszadik díjat, 100 darab névjegyet a nyertes nevével, nyerte a 232. sz. sorsjeggyel: Salamon Zoli, Aranyosgyéres.

a huszonegyedik díjat, egy öntöltőtollat, nyerte a 249. sz. sorsjeggyel: Serester Anna, Bodola.

a huszonkettedik díjat, Balázs Ferenc: Mesefolyam c. könyvét, nyerte a 304. sz. sorsjeggyel: Dörner Évi, Romlott.

a huszonharmadik díjat, egy csomag ritka külföldi bélyegget, nyerte a 274. sz. sorsjeggyel: Lukács M. Pali, Budapest.

a huszonnegyedik díjat, Szondy György: Börme c. könyvét, nyerte a 244. sz. sorsjeggyel: Székely Pisti és Kató, Técső.

a huszonötödik díjat, egy üveg kölnivizet, nyerte a 292. sz. sorsjeggyel: Heim Nórika, Pozsony.

A nyereánytárgyakat mai postával a nyertesek-nek megküldöttük.

Igy folyt le tehát a sorsolás és hisszük, hogy a nyertesek meg vannak az eredménnyel elégedve. Sajnos azonban, nincsenek megelégedve azok, akiknek ez alkalommal nem kedvezett a szerencse és nincsenek a nyertesek soraiban, pedig ők is voltak olyan kedvesek és lelkesek és előfizetőt szereztek a Cimbora részére. Épen ezért, hallgassatok ide, fiuk, lányok, mit gondoltunk. A jövőben nem tesszük ki a szerencse szeszélyeinek azokat a derék előfizetőinket, akik olyan lelkesedéssel és szeretettel szereztek a multban és szerezni előfizetőnknek, aki új előfizetőt szerez és annak legalább negyedévi előfizetési díját beküldi, a következő nyereánytárgyakat adjuk:

Aki egy előfizetőt szerez, kaphat kívánsága szerint: vagy egy öntöltőtollat, vagy egy doboz levélpapírt a nevével megnyomva, vagy egy csavaros irónt betéttel.

Aki két előfizetőt szerez, annak küldünk egy kézi-nyomdát, vagy egy üveg finom kölnivizet.

Aki három előfizetőt szerez, annak küldünk egy Richter-féle köépitőszekrényt, vagy egy levelezőlapalbumot, vagy egy helyegalbumot.

Aki négy előfizetőt szerez, megkapja a „Magyar Ifjuság könyvtára“ 5 kötetét.

Aki pedig öt előfizetőt szerez, annak megküldjük Benedek Elek: Hires erdélyi magyarok, Gyermekszínház, Magyarok története, Öcsike könyve, A Veréb meg a Gavallér Jankó és Rókané komámasszony c. munkáit.

Hogy ezeket a díjakat megkapjátok, a következő-kép kell eljárni:

Irjatok egy levelet a Cimbora kiadóhivatalának, melyben szóról-szóra a következő álljon:

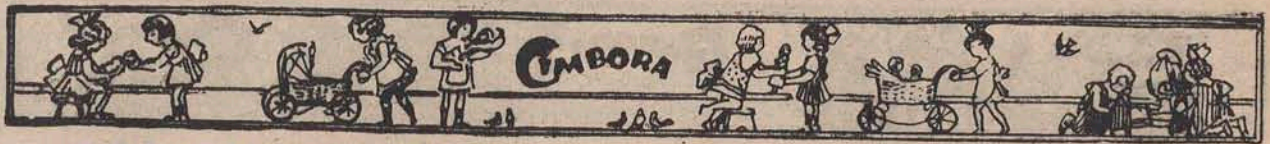
Az alábbi pajtásaim belépnek a Cimbora előfizetői közé és kérem, tessék nekik a lapot megindítani. Az előfizetőim neve és címe a következő: (Ide írjátok az előfizető nevét, a szüleinek nevét és foglalkozását, a várost, ahol lakik, az utcát (románul) és a házászámot. Ha az új előfizető falun lakik, annak utolsó postáját és a megye nevét.) Azután így folytassátok: Tekintettel arra, hogy egy, kettő, három, négy vagy öt előfizetőt szereztem, kérem ennek és ennek a nyereánytárgynak a megküldését.

A levéllel egyidejűleg külön postautalványon el kell küldönetek annyi száz leit címünkre, ahány előfizető részére leveletekben a Cimborát megrendeltétek. Mi a pénz beérkezése után a nyereánytárgyat nyomban küldjük.

A mai napon a Cimbora kiadóhivatala minden nyereánytárgyból 25—25 darabot meg is vásárolt, mert tudjuk nagyon jól, hogy az első héten el fog fogyni; mert ismerjük a lelkesedéseket, mellyel minden kérésünket örömmel és azonnal teljesítetek.

Lássuk tehát!

A Cimbora kiadóhivatala.

A kiadóhivatal üzeni:

Már végére járunk az évnegyednek és még is még rengetegen vannak köztetek, akik nem tettek eleget előfizetési kötelezettségüknek.

Ismételten felhívunk tehát mindenkit, aki előfizetési díját 1927. október 1-ig még nem rendezte, hogy az esedékes összegeket haladéktalanul küldje be hozzánk, mert október elsején mindazoknak, akik előfizetési díjaikkal hátralékban vannak a lap küldését be fogjuk szüntetni.

A belföldi előfizetők előfizetési díjaikat postautalványon juttathatják hozzánk.

A csehországi előfizetők díjaikat a Szlovák Általános Hitelbank Rt. fiókjához, Koscice, fizessék be, ott vezetett számlánk javára.

Magyarországi előfizetőink a 39855 sz. postatakarékpénztári számlára fizessék be a hátralékos díjaikat.

Jugoszláviai előfizetőink előfizetéseiket nemzetközi postautalványon ujtásák meg.

Biztosra vesszük, hogy ez a felszólításunk nem marad meghallgatás nélkül és mindegyitek köteletségének tekintik, hogy azért a sok szépért és jóért, amit a CIBORA nyújt nektek, a lapért járó csekély összeget most már késedelem nélkül megfizessék!

A CIBORA kiadóhivatala.

A JULIUS HAVI REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE.

19. szám. Pótlórejtvény: Egy gondolat bánt engemet. Betürejtvény: Sok kicsi sokra megy. 20. szám. Számrejtvény: Falu végén kurta kocsmá, oda rug ki a Szamosra. 21. szám. Keresztrejtvény. Vízszintes sorok: 1. Benedek Elek. 8. Er. 9. Ló. 10. Kép. 12. Leu. 15. Pál. 15. Ok. 18. Ri. 19. Vert had. 23. Órarend. 24. Al. 26. Ir. 27. Döf. 29. Ima. 30. Bán. 31. Ir. 33. Ma. 34. Lyukas labda. Függőleges sorok: 1. Bikaviadal. 2. Nép. 3. Er. 4. Elektromos. 5. el. 6. Lop. 7. Kalifornia. 11. Ék. 14. Ár. 16. Gerő. 17. Bank. 19. Vó. 20. Ra. 21. Hé! 22. D. D. 25. Ló. 26. Já. 28. Fiu. 30. Bab. 32. Rk. 33. Ma.

Megfejtették: Daniels Telicita, Fritsch Ferencz, Kiss Pál, Józsa Gábor, Szepessy Zoltán, Szepessy Mancsi, Moldován Melinda, Blum Laci, Bán Irén, Osváth János, Glück Imre, Kicsi Sándor és Boriska, Szentpétery Barna, Dávid Andor és Bella, Szentpétery Elemér, Szentpétery Gyuszi, Nagy Áron, Kovách Piroška, Losonczy Bubi, Scheidl Nusi, Halász Manczi, Vitéz Erzsike, Bornemisza Katalin, Bodola István, Radó Mária, Szentmiklósy Bálint, Palocsay Erzsébet, Glück Imre, Farkas Ilonka, ifj. Girisik Gyula, Kelemen Gita, Ujvári Böske, Salamon Gerő és Ibolyka,

Weisz Adél, Fóris Béla, Iványi Sárka, Gerencsér Ilona, Vincze Imre és Rózsika, Imre Albert, Ádám Ernő, Veres István, Lázár Andor, Kemény Sári és Imre, Steiner Alfréd, Szilágyi Endre, Kabós Bálint, Emmer Ida, Vojnics Zoltán, Szávorst Emil, Szeredai Annuska, Szepessy Zoltán, Sztankó Alajos, Schwartz Irénke, Angyal Gabriella, Czell Ödön, Éber Jancsika, Mihály Erzsike, Kerekes András, Nagy Béla, Szacs vay Anna, Mária és Zsiga, Blum László, Serester Anna, Fränkel Bandi, Ébert Janesi.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki. Tök-mag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Bán Irén, Torda, Kicsi Sándor és Boriska, Dálnok, Blum Laci, Serind, Moldován Melinda, Kolozsvár, Nagy Áron Dédabisztra, Losonczy Bubi, Nagyvárad, Bodola István, Mircea-Voda, Vitéz Erzsike, Kassa, Palocsay Erzsébet, Torda, Szentmiklósy Bálint, Kolozsvár, Farkas Ilonka, Bánffy-hunyad, Steiner Alfréd, Temesvár.

AZ AUG. HAVI REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE.

22. szám. Pótlórejtvény: Kálvin János.

23. szám. Versesrejtvény: Fűrész.

24. szám. Szórejtvény: Halhatatlan. Képrejtvény: Óraszerkezet.

Megfejtették: Farkas Ilonka, Horváth Sárka, Glück Imre, Góger Lajos, Molnár Nóra, Fiseher Andor, Serester Anna, Kiss Pál, Blum László, Horváth Ilonka és Olga, Szacs vay Anna-Mária és Zsiga, Petrovay Gabriella, Ébert Lajesi, Szöke Juci és Piri, Pálffy Pista, Schönfeld Gizi, Márton testvérek, Sára Emi, Tátray Barna Sándor Etelka és Judith, Molnár Nóra, Blum László, Imbery Gabriella, Jakobovits Margit és Dezső, Sándor Etelka és Judith, Zsigmond György, Viola Anna, Dávid Elza és Gizi, Fritsch Ferencz, Dominiits László, Heymann Magda, Hunyadi Hermin és Sándor, Vogel Gábor, Kovrig gyermekek, Galla Böske, Szepessy Zoltán, Bárdos Anna, Kiss Pál, Glück Bözsike, Gödényi László Zoltán, Glück Imre.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki. Tök-mag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Jakobovits Margit és Dezső, Homoródmalmás, Imbery Gabriella, Dös, Ébert Lajesi, Székelyudvarhely, Dávid Elza és Gizi, Lónyatelep, Horváth Ilonka és Olga, Nagyvárad, Fränkel Bandi, Arad, Viola Anna, Székelykeresztúr, Dominiits László, Saroltavár, Heymann Magda, Temesvár, Glück Bözsike, Karánsebes, Sándor Etelka és Judith, Ajton, Vogel Gábor, Bácsfalu,

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

— Farkas Mancsi, Kolozsvár. Pompásan beszámoltál a nyaralásodról. Öröme lesz majd benne édesanyádnak is. Bendre Róza néninek is. Szondy Gyurka, Debreczen. Való igaz, hogy régen nem írtál, de az is igaz, hogy alaposan helyre pótoztad a mulasztást. A leveled több a levélnél, igen jól megírt a beszámoló is, amelyből majd sokat tanulhatnak olvasótársaid. De jó rég hallgat az édesapád is. Biztasd, hogy vegye fel heverő tollát. Igen hiányoznak az ő írásai, amelyek mindig ékességei voltak a Cimborának. — Szacsвай Anna-Mária, Ördögkeresztur. Aradon tanultál, ott töltötted a szünidő egy részét s amiatt nem írtál, mert elfelejtetted nagyapó címét. Hiszen, ez is melegség, de a mulasztást úgy pótolod igazán, ha beszámolsz a nyári vakációról. Zsiga bátyád rajzát — pályaművek közé soroztam, de ird meg, hogy miféle kastélyt rajzolt s melyik folyó partján van. — Horváth Ilonka és Olga, Nagyvárad. Azért írtál oly sűrűn mostanában, mert az iskolai évben majd nem érsz rá. Dehogy nem! Az én tapasztalatom szerint, télen sokkal több levél kopogtat be a nagyapó ajtaján, mint a nyári vakáción. Véleményt szívesen mondok szárnypróbálgatásaidról, de igen nagyot kívánsz tőlem, hogy dolgozzam át, ha sok hiba van benne. Egyáltalán abba bele kell nyugodnotok, hogy a gyermekujátszást nagyok írják és ne gyermekek. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy serdültebb unokáktól, akikben írói tehetséget látok, ne közöljem a Cimborának való s annak magas mértékét megűtő meséket és verseket. Majd elkövetkeznek a te időd is. Most egyelőre örülj annak, hogy gyermek vagy. — Frenkel Bandi, Arad. Igen ügyesen írsz géppel, s most már szeretném látni a kezdirását is, s természetesen, nemcsak megfejtést, de levelet is. — Mihályovits Irén, Temesvár. Rég nem írtál, mert nem voltál otthon, de most újra megkezdted a levelezést. Hát csak kezdjed s félbe ne is szakítsd. Jó is, helyes is az írásod, de nincs az a jó s az a helyes, ami a gyakorlat által jobb és helyesebbé nem fejlődhetnék. A kiadó bácsi pótolja a 20. és 21. számot ugyanő értesít arról is, hogy a 150 lejjel meddig var az újság kifizetve. Örvendek, hogy a nyert könyvet nem csak megkaptad, de szépnek is találtad. — Daniels Felicitas, Nagyvárad. Az óvatosság sohasem fölösleges s valóban jól tetted, hogy nem ígérted meg minden hétre a levelet, mert nem tudtad volna ígértegedet beváltani ugyanis 3 hétig Hannoverben voltál. Bizony, ha ott voltál van miről beszámolj. Nagy volt az örömed, amikor hazajövet három Cimbora-találtál, meg üzenetet is, s te meg is értelmetted az örömet, mert te csakugyan azon igyekezél, hogy megháláld az érettebb és társaidért végzett munkámat. Igen érdekes legújabb leveled is: egy évig Németországban tanultál s amikor Nagyváradra költöztetek, egy szót sem tudtál magyarul, s bár csak a

3-ik és a 4-ik elemiben jártál iskolába, s két évig otthon voltál gyengélkedésed miatt, jó formán hiba nélkül igazítottad helyre. Veréb Jankó levelet. Azzal fejezed be leveledet: „Helyreigazításom tehát csak bizonyítéka annak, hogy milyen jól tanítanak a zárda iskolában, és milyen hasznos a Cimbora”. Szóval, Ite, minden leveleddel újabb örömet szeresz nagyapódnak. — Ébert Lajcsi, Székelyudvarhely. Eddig a tanulás miatt nem tudtad megfejtetni a rejtvényeket, a vakáció alatt azonban megkedvelted a rejtvény fejtéssel való foglalkozást, s ezután szorgalmasan fogod megfejtetni és beküldeni a megfejtéseket. Ennek igen örvendek, mert a rejtvény fejtés hasznos szórakoztató, nemkülömben a rejtvényt szerkesztés is. Szeretettel várom további leveleidet. — Petrovay Gabriella, Kolozsvár. Nagy volt az örömed, hogy egyszerre olvastál üzenetemet s kaptad a nyert könyvet is. Ha mindég szeretnél látni nagyapót, ezt az örömet könnyen megszerezheted magadnak: Gardi fényképésznél többféle arcképet kapható, valamennyi igen sikerült. — Bodnár Mariska és Józsi, Kovin, Jugoszlávia. Mindketten rajzot küldtetek emlékül. Jól esett a figyelmességetek, mert ebben szeretet mosolyog felém. Boldog gyermekek vagytok, hogy anyukátok tanít rajzolni, festeni és zongorázni, mert az ő tanításában szív van: anyai szív. Ha nagybácsijok, aki számotokra megrendelte a Cimbora-t, rendben van az előfizetéssel a nyert könyvet bizonyosan megkapjátok, illetőleg már meg is kaptátok. — Pálffy Pista, Marosvécs. Most még a negyedik elemibe s háromszor kaptál már jutalomkönyvet, köztük Magyarok története című könyvet. Örvendek, hogy igen szeretet olvasgatni e könyvet, mert minden magyar gyermeknek első rendű kötelessége megismerni népének történetét. Ha nem vagytok hátralelékban, meg kell kapnod a nyert könyvet. Szép, kerek betűs és minden tekintetben helyes írásod dicséretet érdemel. — Márton testvérek, Munkács. Elalvás előtt elé szoktátok venni nagyapó arcképét, s úgy látjátok, mint ha szólna hozzátok: irjatok szorgalmasan, illetőleg irjatok, mert nagy örömet szereztek nekem az írásotokkal, s megnyugtathatlak afelől, hogy bárki olvassa leveleteket, nem fog nevetni a helyesírási hibákon, mert nagyító üveggel sem találta benne. Ez pedig annál nagyobb érdem, mert e levél írója, Böske, az orosz gimnázium negyedik osztályába jár. Tibor és Imre pedig a cseh iskolába. Intézkedtem, hogy a kiadó bácsi küldjön befizetési lapot s egyben küldje a nyert könyvet is. Szőke Juci és Piri, Brassó. Ha sehohsem is voltatok e nyáron, azért beszámolhattok a nyári vakációról, hisz Brassónak rengeteg sok nevezetessége van, aminek megismerése nagy hasznára válnék olvasótársaitoknak. A kicsi öcséteket csókoljátok meg helyettem. — Schönfeld Gizi, Tiszaujlak. Háromszoros öröm ért egy napon: megkaptad az arcképemet, üzentem neked, s megjelent a rejtvényed. Szinte túlsoknak érezted egyszerre. Hát, bizony, tán jobb lett volna, ha három rendben száll be hozzád az öröm, de mert Isten úgy akarta, bele kell nyugodnod, épp úgy, mintha öröm helyett bánat ért volna.

Fő, hogy a szerencse rád mosolygása elbizakodottá ne tegyen. Uglátszik. — irod — a jó Isten azért küldte nektek nagyapót, hogy nektek, gyermekeknek áldozza fel egész életét és örömet szerezen. Ha ezért küldött — s úgy érzem, hogy ezért — van-e boldogabb ember nagyapónál? van-e szebb munka, mint végezni azt, a mire Isten elhívott minket? Örvendek, hogy a bizonyítványod egyes volt, csupán a ruszinból kettes, s annak is, hogy meseírással gyakorlod magadat a fogalmazásban és helyesírásban. Arcképeket kedves emléktárgyaim közt helyeztem el. — **Sándor Etelka és Judith, Torda.** Azt hittétek, hogy nem kaptok választ, de rosszul hittétek, úgy-e, mert kaptatok. Ezután is kaptok, mert nagyapó minden levélre válaszol, ami hozzá érkezik. — **Szabó Erzsi, Homoród.** Ha nem kaptad meg a könyvet, annak vagy a posta az oka, vagy nincs rendben az előfizetésed. Moreniban bizonyára sok érdekeset láttál és tapasztaltál, olvasótársaidat érdekelni fogja a beszámoló. — **Tátray Barna, Nagyvárad.** Ha rendben az előfizetésed, eddig bizonyal megkaptad a nyert könyvet. Tökmag Király szívesen énekelne nektek, de azt mondja, csak szomorú nótákat tudna énekelni, minek szomorítson meg titeket? Örvendek, hogy szerencsésen letetted az V. osztályba való felvételi vizsgát, s örvendének annak, ha megint Nagyváradra mehetnének Talán sikerül nemsokára. — **Sárossy Béla, Madfalva, Csikm.** Egy nagy lelkű „névtelen“ egy darab tíz koronás arannyal jutalmazott meg téged, nemcsak mint a gimnázium első osztályának legjobb tanulóját, de mint fiát ama tanítók egyikének, akik „a magyar kultúráért és a mindennapi kenyérért nehéz harcot vívnak“. Ennél szebbet nem cselekedhetett volna a névtelen, áldja meg érte az Isten. Örömmel látom, hogy a vakáción is nagy szerűen osztottad be az idődet s meglát, hogy a gimnázium internátusába is elviszed az arcképeimet, mert neked „úgy tűnik fel, mintha nagyapó jószágos képe a jóra intene“. — **Sára Emi, Kovászna, Háromszék-m.** Elhiszem, hogy pompásan telt a vakációd, ha vendégeitek voltak a nyáron. Laci és Duci unokám, akik az én tanácsomra állítottak be hozzátok, nagy szeretettel emlékeznek kirándulásuk e néhány órájáról. Azt is elhiszem, hogy nehéz lesz megválnod anyukádtól, de én meg bizonyos vagyok abban, hogy könnyen szokod meg a brassói zárda iskolát, mert az ott tanuló unokáktól csupa áradó leveleket kapok a kedves nővérekről. — **Vámos Irénke, Gyergyószentmiklós.** Nem lehet panaszod a nyárra — nincs is —, mert pompásan telt el. Megtanultál uszni, tenniszteztél, franciául tanultál, Maroshévízen megbarátkoztál egy zólyomi lánykával, sokat olvastál, de még többet szeretted volna. Mereskovszkij regényeit — igen helyesen — későbbre hagyd. Végezetül egy érdekes vallomás: „a Cimbora, napról napra szépül. Most is úgy érdekel minden, ami benne van, mint négy év előtt. Nem tudom, hogy értettem meg akkor is azokat az elbeszéléseket, amelyek éppen most nekem valók“. Hát, megmagyarázom neked. Azért értetted meg, mert a szokásos fejlődésnél gyorsabban fejlődött, másrészt

nagyapónak nagy gondja van arra, hogy egyszerűen, világosan, szintiszta magyarsággal legyen elmondva minden történet. Nyugodt vagyok affelől, hogy az iskolában is lesz idő a levélírássra. Várom is a leveleidet. **Blum László, Nagyvárad.** Azt hiszem, kissé korán búcsuztatok el a falutól, mert a gyermek betegségek miatt októberben kezdődik az iskola. — **Imbery Gabriella, Dés.** Elvitték a polgári iskolát s ezután 7 elemi osztály és egy továbbképző lesz. Te most ez utóbbiba jársz. Hogy elrepül az idő! Melinda már nagy leány, s nemsokára az leszel te is. Aztán nyomodba lép az 5 éves Janesika. Annak igen örvendek, hogy Melinda még most is szereti a Cimborát. A rejtvény ismerős. Ujat eszelj ki. — **Jakobovits Margit és Dezső, Homoródalmás.** Im, látjátok, minden levélre válaszolok, hát csak irjatok szorgalmasan, hadd javuljon és szépüljön az irásotok. A rejtvény sorra kerül, a kiadóbaicsi pedig pótolja a 14 számot és a „Három herceg“ két első mellékletét. — **Ifj. Fejér Gábor, Dés.** Pista bátyáddal Bécsbe mentetek tanulni, de ott is együtt akartok lenni a ti „vidám és okos“ Cimborátokkal. Azt irod, ha Bécsben fogsz is tanulni, megmaradsz jó magyarnak s az idegenben még jobban fogod érezni a nagyapó szeretetét. Valóban, szeretetem és áldásom kísér téged a messze idegenbe, s intézkedtem arról, hogy pontosan bekopogtasson a Cimbora a Schulhof pánzióba. — **Nagy Áron, Nagyenyed.** Nincs mit köszönnöd: megérdemelted, hogy kéréstlen figyelmébe ajánlottalak a rektor professzor urnak. A fő, hogy sikerült a felvételi és a versenyvizsgád is, amiben én a leveleid után nem kételkedtem. Azt elhiszem, hogy rosszul esik messze laknod anyukáéktól, de egy hónap sem telik belé, úgy megszereted a kollegiumi életet, hogy majd, úgy nyolc esztendő múlva, sirva bucsuzol el a Bethlen kollegiumi falaitól. — **Glück Imre, Szatmár.** Ugy megszeretted a Cimborát, hogy még öreg bácsi korodban is jártni fogod. No, majd számon kérem ezt a fogadalmat a más világról. Ha megírod, hogy **Neubauer Teri** melyik réalba jár, s Pestre megyek a télen is, érdeklődni fogok iránta. — **Sándor Etelka és Judith, Ajton, Kolozs-m.** Látjátok, látjátok, csak türelemmel kell várnotok, s kaptok választ a leveletekre. Annak igen örvendek, hogy annyira tetszik nektek is a Fehér Sas, s remélem, majd beszámoltok a „bőlény vadászatról“. **Horváth Lacika, Vulkán.** Ime, csak akarnod kell, s megy a levélírással, sőt már, ha néhány szóval is, beszámoltál a nyári vakációdrol. Szeretettel várom további leveleidet. — **Horváth Sárka, Székelyudvarhely.** Épp úgy írhatasz levelet a tanítónőképzőből is, mint ahogy eddig írtál Vulkánból. Természetesen, irod én is neked, s ha Udvarhelyre megyek, meg is látogatlak. A rajzaid sikerültek. — **Zsigmond György, Kolozsvár.** Átirattam édesanyád nevével a te nevedre az újságot, hogy ne bánkodjál, s egyben meg is dicsérlek kerek betűs, gondos írásodért. Örvendek, hogy Katóka is olvassa a Cimborát, sőt a harmadfél éves Évike is örül, ha megérkezik a „Tingója“. A rejtvények igen könnyűek, próbálkozzál meg számrejtvényvel. A kiadó bácsi pótolja a 23. számot.

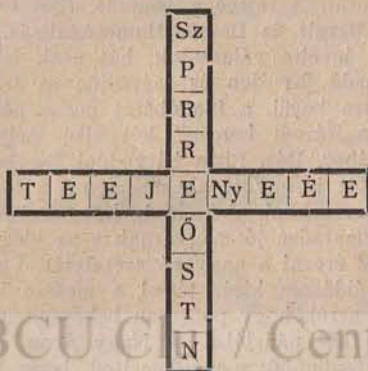

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is fogosít!
 A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő főnap végén közlöm!
 A megfejtések beküldésének határideje a főnap 10-ik napja.

Szélmalomrejtvény.

Beküldte: Parecz Erzsébet.

Mikszáth Kálmán egyik híres regényének a címe.

VERSES REJTVÉNY.

Beküldte: Jakabovits Margit és Dezső.

Szine fehér, de nem galamb.
 Füle is van, még pedig nagy.
 Jól szalad bár, nem agár.
 Ámde azért nem számár.
 A cukor nem kell neki,
 A káposztát szereti.

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 10., 20. és 30.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimbora“ előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bațanii-Mare (Nagybaczon), jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimbora“ részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

MINDEN
 MAGYARNAK
 KÖTELESSÉGE
 TÁMOGATNI A

VÉNDIÁKOK LAPJA

című, havi, szépirodalmi, társadalmi és művészeti képes folyóiratot, amely a vendiákok és serdült diákok közötti kapcsolatot építi és ápolja. — Előfizetési ára: egész évre 400, fél évre 210 Lei Külföldön: Egész évre: 500 Lei, fél évre: 240 Lei.

Kiadóhivatal: Cluj (Kolozsvár) Calea Moșilor 87.

GYEREKEK!

HIVJATOK
 FEL
 SZÜLEITEK
 FIGYELMÉT

A HALADÁS

társadalmi és szépirodalmi hetilapra. A „Haladás“ északrománia legelterjedtebb és legolcsóbb heti folyóirata. Gyors és általános elterjedését kiváló irodalmi színvonalának köszönheti. Munkatársai Erdély elismert írói. Kiváló hirdetési organum. —

MEG-
 JELENIK
 MINDEN VA-
 SÁRNAP
 ELŐFIZETÉSI ÁRA
 EGÉSZ ÉVRE 300 LEI,
 FÉLÉVRE 150 LEI,
 NEGYED ÉVRE
 75, 1 HÓRA
 25 LEI
 TESSÉK
 MUTATVÁNY-
 SZÁMOT KÉRNI!
 CIM: A „HALADÁS“
 KIADÓHIVATALA
 CAREH-MARI
 NAGYKÁ-
 ROLY